

[Anne Grete Holmsgård]

af – og det tror jeg i mange tilfælde det vil gøre – en virkelig samfundsmæssig udnyttelse af ressourcerne til kystsikring. Man vil måske stå i en situation, hvor man poster enormt mange penge i at sikre bestemte kyststrækninger, mens man kan sige, at det ikke nødvendigvis var dér, man skulle have prioriteret, hvis man ser på den almindelige kystnedbrydning.

Jeg synes også, man skal tænke på, at det ikke er nødvendigt at cementere eller sikre hver eneste kyststrækning i dette land. Der er store kyststrækninger, om hvilke man kunne sige, at det af naturfredningsmæssige og mange forskellige andre årsager er udmærket, at der foregår en ændring af kysterne, og man behøver jo ikke at forhindre hver eneste tomme land i at falde i havet. Det er jo ikke noget onde i sig selv.

Jeg kan da godt se, at for den enkelte sommerhusejer er det et privat onde, at sommerhuset falder i vandet, men problemet er jo, at når det er blevet til et privat onde, skyldes det, at man har ladet alt for mange sommerhuse placere alt for tæt på kysterne og har betragtet beskyttelsen af kysterne og det, at de skulle være fælles tilgængelige, som et spørgsmål om den snævrere, snævrere strandbred og kyststrækning, hvor man burde have sagt, at selve det, at det skal være offentligt tilgængeligt, er et spørgsmål om, at ikke bare strandbredden, men også en stor del af baglandet skal være offentligt tilgængeligt. Så havde man undgået det problem, at enkelte lodsejere af forståelige årsager forsøger at kæmpe for, at der skal findes midler til at sikre lige netop deres lille sommerhusgrund. Og man kan så i øvrigt også se nogle særdeles uheldige konsekvenser rundt omkring i landet – jeg siger ikke alle steder her i landet, men mange steder – hvor private lodsejere simpelt hen smider alt muligt affald ud over skrænterne for at sikre deres grund mod at falde i havet, og hvor man så får omdannet kysten, ikke på store strækninger, men i hvert tilfælde på forskellige områder, til en losseplads, hvorved det naturmæssige og beskyttelsen af den kollektive interesse i, at alle kan færdes ved en smuk kyst, dermed bliver undergravet.

Jeg synes i hvert tilfælde, at en 100 pct.s finansiering er udelukket på forhånd, og jeg er ikke sikker på, at en statisk model som

den, der hedder 75–25 pct. heller er den bedste.

Det er jo blevet fremført både af ministeren og af flere af ordførerne, at der faktisk sker en større statslig finansiering af en række kystsikringsarbejder, og det mener jeg også der er gode argumenter for. Hvis man ser på de specielt udsatte strækninger, hvor der er gode argumenter for, at her skal man virkelig gå ind med omfattende arbejder for at sikre kysten, så synes jeg, det er rimeligt nok, at staten går ind og yder en større del og ikke bare overlader det hele til kommunerne eller til amterne, men jeg mener, at det måske var mest rimeligt, at man gik ind i en forhandling med kommuner og amter, sådan som man bl.a. har gjort med Ringkøbing amt, hvor det jo bl.a. blev sagt i dag, at i 1982 er det staten, der har betalt alle udgifterne ved kystsikringen, og over en 5 års periode er staten inde med et meget betragteligt engagement, som faktisk ligger højere end det, det radikale venstre foreslår.

Vi er meget villige til at diskutere problemerne og også en anden model for, hvordan man laver en rimelig fordeling af udgifterne ved kystsikringen, men vi mener da, det er helt uomgængeligt, at man som forudsætning for at kunne lave en sober vurdering har en målsætning for kystsikringen. Hvilke dele af kysten er det, der skal sikres først og fremmest? Hvilke dele behøver måske slet ikke at sikres? Og ikke mindst: hvilken metode ønsker vi at sikre vores kyster med? Vi har jo nogle særdeles dårlige erfaringer med den form for kystsikring, der hedder digebygning, i Sønderjylland, hvor det arbejde, man har lavet, har haft nogle naturmæssigt særdeles uheldige konsekvenser, og derfor mener jeg, at vægten må ligge dels på registreringen, dels på en diskussion af, hvad det er for en målsætning, der skal være bærende, og så kan man ud fra den diskutere, hvordan man eventuelt gennem forhandlinger får lavet en rimelig byrdefordeling mellem stat, amter og kommuner og private lodsejere.

Steffensen (KrF):

De to forslag, som foreligger her, beslutningsforslaget fra det radikale venstre og lovforslaget fra fremskridtspartiet, bærer begge præg af for store generaliseringer, synes jeg.